

4 נימוקים לתבוסת מיפלת העבודה

1 מיפלת העבודה תנחל בכחירות הבאות תבוסה
 ♦ מחצת משום שהציבור אינו מבחיין שלמדו אותו את ההגייה הנכונה של המלים צדק, שוויון, אחוות עמים. הציבור רוצה ומקול לזעק באמצעותו. הוא לא רוצה שוויון — הוא רוצה פערים. הוא רוצה להודות עם מפלגה המשקפת, הלכה למעשה, את המצב הקיים וזוהרת להנצחתו — לא עם מפלגה התובעת שינויו. נוח לציבור והוא אינו מעוניין שיטרידוהו בדבר מצבו. הליכוד מחמיא לו, מתיידד עמו, מדבר ישר לעיניו. שפתו חתוכה מעץ החיים המוסקטים — לא מהציפוי המבריק של הריסיהם המהוקצעים. מפלגת העבודה תובס מפני שבמקום לעסוק בלימוד המפה ובאימון בקריאתה — היא מתעקשת לשנותה, לשרטטה על פי תב-

2 עסקניה חולי הפרסום של מפלגת העבודה, עוטים
 ♦ את עורות הדובים שטרם ניצודו. הם מקרימים קנה לוושט, מאוחר — למוקדם. נמרים של נייד, אריות של מיקרופונים. שועלים של טלוויזיה. אפילו יעמרו על בהונותיהם, הם אינם מגיעים לקרטוליהם של מי שאותם הם מבקשים לרשת ושל אותם שאת מועמדותם להנהגת המפלגה הם מנסים לסכל. ספק אם מי ממנהיגיה של מפלגת העבודה מסוגל להעי- מידה על הרגליים לקראת קרב האגרופ הצפוי לה בעוד שנים אחדות. אף לא אחד מעסקניה — זה ברור.

פרסרביני דור ההמשך

ניתיה. בעולם שווינו הציבור אינו מוצא את ידיו ואת רגליו. צפוף לו בחיק השוויון. מפלגה המבטאת את הפער הבלתי ניתן לסגירה בין החיים לבין הדיבורים אודותיהם, אשר מתרגמת את ההתבוננות החייתית בטבעם של בני אדם למעשים היא מפלגת העם, מפלגת ההמונים. פרק הליכוד יכול. עצוב — אבל עובר.

3 נגמרו הרזרבות הנוסטלגיות, מאגרי הגעגועים,
 ♦ חרבו מעיינות הישועה. הריבית נאכלה גם הקרן. אין לה למפלגת העבודה מהיכן למשוך. איש לא יעניק לה אשאר. איש לא יערוך לחובותיה. ייתכן שהיא רוכרת עברית אך היא אינה רוכרת ישראלית. היא אינה קורצת. אין בה טיפת לחלוות. יבשה כמו קרש. היא אינה מסוגלת להבטיח דבר ואינה מסוגלת לקיים דבר. ומנה עבר. עצוב — אבל עובר.

4 מפלגת העבודה חייבת — אם היא מתכוונת
 ♦ להישיר! — לשכתב מצעה מחלל ועד כלה, מאלף ועד תל. למחוק באומץ ולכתוב מחדש בתנופה. היא נדרשת לכנות תופעות בשמן הפרטי, המזוהה, ולא בשמות עצם קיבוציים, עמומים. היא מוכרחה — אין לה ברירה אחרת! להתחיל מראשית, מקר האפס, מנקודת היוזנה. עברה המפואר אינו מרשים את מי שאמורים להצביע עברה. נכסיה בחומר וברוח — הם סרחי עורף, גבנונים, גרורות, עכבות. היא כבדה, מסורבלת, רוביטה.

היא תובס בכחירות הבאות גם משום שהיא סכורה שכל מה שנכתב כאן אודותיה הוא סתם שקשוק.

מרדכי הורוביץ לאחר ההיסטוריה

פראנסיס פוקויאמה, שהוא סגן מנהל מחלקת תכנון המדי- גות במשרד החוץ האמריקאי, פירסם לאחרונה מאמר בשם "קץ ההיסטוריה"? נכתב העת NATIONAL INTE REST וכל העולם כמרקחה. לפי פוקויאמה פשיטת הרגל של הכלכלה הסובייטית מעידה על כישלון האידיאולוגיה המרקסיסטית שעליה היא מבוססת ואתה היא אמורה להגשים ולשקף. מאחר שהפאשיזם, שהוא האידיאולוגיה היריבה, נכשל עוד בדרך הקודם הרי שהגיע לקצה התהליך הריאליסטי כפי שנוסח ע"י הגל וע"י מארקס הוולך בעקבותיו בעניין זה. ומאחר והאידיאולוגיות אינן אפשריות עוד, הרי שהגענו לקץ ההיסטוריה שהיתה עד כה זירת המערכה להגשמתן של אידי- אולוגיות.

מה שנותר הוא הרמוקראטיה הליברלית-קפיטליסטית שלא צמחה כניסיון להגשים אידיאולוגיה אלא כתוצאה מהתי- פתחותם והוגטאטיבית של החיים במערב. מעתה, לפי פוקר יאמה, יהיה משטר בעולם. במקום אידיאולוגיות שוחפות הגורפות את ההמונים יבוא עיסוק אינסופי בכעיות טכניות הכרוכות כטיפוק ביקושים, אקולוגיה, צרכנות מעודנת ושאר עיסוקים שנועדו לשפר את תנאי חייו החומריים של האדם. עד כאן פוקויאמה. מה שהמחבר לא הביא, כפי הנראה, בחשבון הוא שכישלונם של המרקסיזם כפיתרון אין פירושו כי הביקורת שהוא מתח על המשטר הקפיטליסטי אינה יכולה להיות נכונה וצודקת. הקאפיטאליזם המערבי אינו, בשום פנים, מודל של משטר אידיאלי שבני אדם מרושני עונג חיים בו בעושר ואושר. מלחמתו הנואשת של הנשיא בוש בסמים הוכרזה בגלל מרמיה הנוראים של התופעה, דבר המעיד שהי- משבר במערב הקפיטליסטי אינו פחות עמוק מאשר במזרח המרקסיסטי. המשבר הוא אותו משבר ורוחני בעיקרו. מה שמוטל על הנפיש אינו המארכסיזם בלבד אלא ההומאניזם החילוני כולו בשלב התרסקותו הסופי אל סלע החמרנות כמד- רח ובמערב גם יחד.

אל החמרנות ואל רמת החיים הגבוהה כאידיאל אוניבר- סאלי ניכס, העולם הגיע דרך התנוונות הנצרות, שהיא אבי אבות ההומאניזם והמאטריאליזם בגילוייהם הגסים ביותר. הריי פורמאציה של המאה ה-16 באה בעיקר כתגובה להסתאבות המוסרית והפאר הראוותני של הכנסייה הקתולית. הפלגים

הפרוטסטנטיים שקמו בעקבות הריפורמאציה הצטיינו בפשי- טות הליכות, בהינזרות מהנאות החיים ובעבודה קשה. פעילות כלכלית אינטנסיבית הפכה כמעט לחלק מעבודת האלוהים. הפרוטסטנט הארוך לא תירגם את העושר לרמת חיים גבוהה. הוא ראה בהצלחה הכלכלית רק אות רצון וחסד שגילה הבורא כלפי יראיו. התפתחות הכלכלה המערבית לא תתואר כלל ללא הצטרות העושר אצל הפרוטסטנט העובד קשה וצורך מעט.

כך גילו הפרוטסטנטים את העבודה כערך עליון זמן רב לפני שמארכס קבע כי העבודה היא המרכיב העיקרי בערכו של המוצר והפך אותה אף הוא לערך עליון במשנתו. ואולם אצל הפרוטסטנטים העבודה היא ערך רתי עליון ואילו אצל מארקס העבודה היא ערך חילוני עליון. המהפך שחל בערך העבודה מערך רתי לערך חילוני הביא למהפך בעל סימטריה מרוייקת כמעמדם המוסרי של השותפים לייחסי עבודה: העור- בר, כתורם יעקרי ביצירת העושר, הפך לצדיק הגדול של העידן החילוני — החדש ואילו הצדיק של העידן הדתי הקודם, זה שהתעשרותו נחשבה אות ומופת לחסד האל, הפך לנבל הגדול של העידן החילוני — הקפיטליסט, המנצל, העלוקה המוצצת את רם העמלים.

כך נוצר השמאל החילוני כשלב ההסתאבות הסופי של הנצרות. הסוציאליזם אינו אלא נצרות חסרת אלוה. אך לא הגוצר. גם הקפיטליזם כיום הוא נצרות חסרת אלוה. הקפי- טליזם והסוציאליזם הם כיום היינו הך. שניהם מוטלים בריסוק איברים על סלע החמרנות שעליו נפלו מרמוניהם. בשלב הנוכחי הם כל כך רומים זה לזה שאפילו לריב אין הם מסוגלים עוד.

כצפוי זה קרה, אולי קצת מוקדם מהתחזיות. חברי המרכז ושאר הנאיבים תומכי תכנית שמירבין, קיבלו את מפח הנפש הבלתי נמנע. כל מי שסבר כי התכנית תצליח לאחו את עיני כל העולם ולהעביר בכמטה קסם את הלחץ הבינלי- אומי מישראל לצד הערבי, למד השבוע שעור כסיסי בדיפי- לומטיה בינלאומית: אין תכנית מושלמת נטולת פרצות. קל וחומר שהיריב, גם אם הוא ערבי, ידע לצאת מ"התסבוכת" הלא מסובכת ולתקוף שנית. ●●● חבל רק שהצמר. האי- נליטי" עדיין מאמין ביכולתו הוירטואוזית להתל בכל העולם. אולי בכל זאת כדאי לחסל את האינתיפאדה. ●●● אר קוץ" הצינוי הגאה" הפסיד את נייריו. ביום ההתמודדות בכחירות המוקדמות תהה ירון לונדון ב.גנכון לעכשיו" מה סוד קיסמו של זה. הגראה בריוק כמו שיהודי נראה" לונדון עיי, כנראה, בספרייה של גבלס לפני התכנית לונדון, אנכ, עם עיניו הקסנות וצורת פניו, כלל לא נראה יהודי. גם לא נשמע כזה. ●●● לאחר שנודעו התוצאות היו הרבה ישראלים מקומיים שביכו את תבוסתו של מי שהיה "ראש העיר היהודית הגדולה בעולם". הוכירו את הפרפרזה השחוקה הוו בכל הזרמנות עד שנדרמה כי זאת תמצית זקיפות הקומה הישראלית בימי האינתיפאדה. כאילו רוצים לומר: לא רק טבריה שלנו, גם ניריורק. ●●● לחברים נרמה שטדי קולק רמו לאחרונה על רצונו לפרוש מראשות העיר בירושלים. ואולי יש כאן הזרמנות לסדר ג'זב לאיזה יהודי גאה. לא רק יהודי, גם ציוני וגם גלתי — בריוק כמו שטדי אוהב אותם... ●●● לחילופין תוכל להיות, סוף סוף אלטרנטיבה לדון קישוטים הגלחמים בצ"ץ" — ראש עיר בלי הפסקה", וזאת כמידה וה. ציוני הטוב" ירוח לבחירות בנייריורק של ישראל. ●●● לזה קוראים "חצי הקוץ המלאה". ●●● אם הכוכב המסורף" של השבוע, ג'וליאנו מר, בן לאם יהודיה ואב ערבי, היה סוגר חשבון עם החלק היהודי במשפחתו היתה זו אמנות טהורה לשמה. כאשר מר ג'וליאנו החליט להתירם כנגד החלק הערבי — זה כבר מצטייר בתקשורת ככלל וב"העיר" כפרט כטירוף חולני. ●●● בסקר שפורסם בעיתון "לעניין" התלאיבני, על דעותיהם של "עוברים ושבים" בנושא השפעות האינתיפאדה החודרת לתלאיבני, קראו החברים בתמיחת מה כי "שלמה אלירן, טכנאי מיווג אויר, 39, ת"א טוען ש:אני פוחד רק מהמצב הכלכלי, לא שינתי הרגלי, הפתרון שלי הוא להרוג את הערבים או לזרוק אותם מהארץ. הייתי מצביע מערף..." ●●● ואולי לא בכדי מצביע שלמה, מערף". הוא כנראה מכיר את ההיסטוריה של התנועה... ●●● חסוב יותר היה להפוך את הדף של "לעניין" ולקרוק תחת השם "שמיון בני- ישראל, עובר באיטום בנין, 29, חולון, בריוק את אותו הנוסח, מילה במילה, של מיודענו שלמה אלירן ממיווג האויר, 39, ת"א: להרוג, לזרוק, להצביע מערף. ●●● לזה קוראים תמימות הרוח, חסוד?..." הופררו בלידתם? או שמא "מדבר סקר תרחק". ●●● לא פחות מעניין היה להפוך דף נוסף ולגלות בשנית את כוכב הסקר, ירידנו הותיק, שלמה אלירן, טכנאי מיווג אויר, 39, ת"א. אולם "הפעם" ברמה אחרת. "ומצביע רפול". ●●● לזה קוראים החברים, "עובר ושבי". ●●● ראשיד משראווי, 27, הבמאי ממחנה הפליטים שאטי עזה היה מצביע ר"צ. לפי הסקר כדאי לר"צ לרוץ בכחירות של שמירבין בשטחים. ●●● ואנכ הרבר הרציני היחיד שאפשר ללמוד אם בכלל מסקר "אקראי" זה, הוא שיש קונצנוס תלאיבני ברור בין ימין ושמאל בנושא אחד — לנמנע מהעריבים את הכניסה לעיר. ●●● מה נליו על מארק ספיץ שהחליט השבוע לשוב ולנסות להגיע לאולימפיאדה ברצלונה ב-1992, כאשר ישראל יש רוח"מ לשעבר שמתכוון לרוץ שנית, כאותה שנה, לראשות הממשלה. ●●● מארק ספיץ טוען שזוהי הזרמנות חייו: "משקליל דומה לזה של 1972 ואני יכול לשוב לכוש הרחוק רק ב-10 אחוזים מכושיו אז". אצל הקולגה בישראל, שהיום הוא שר בטחון, הסימפטומים רומים למרות שעל האחוזים יש מי שיתוכנה. ●●● מה זה זכיה בבריכה האולימפית לעומת דרשוש בניצה הישראלית, עשרים שנה אחרי. ●●●

החברים של אופירה

ואפשר לטעון שישקו גם עם שמיר

10 הנקודות של מובארכ + 4 חישוקים + 20 ירוקים.